

10 Sinterklaasverhalen

Hoofdstuk 1 Het boek van Sinterklaas

Een sinterklaasverhaal over hoe de Sint naar Nederland kwam

Toen Sint Nicolaas nog een jonge bisschop was met een korte grijze baard, maakte hij al plannen om naar Nederland te komen. Hij woonde in het verre Spanje maar hij wist waar ons koude kikkerlandje lag en aangezien hij van alle kinderen hield wilde hij ook hierheen komen. Hij had zijn knecht al opdracht gegeven om cadeautjes te maken voor heel veel kinderen.

"Hoeveel kinderen wonen er in dat land, Sinterklaas?" vroeg zijn hoofdknecht.

"Ik weet het niet beste Piet, maar het zijn er vast veel."

"Net zoveel als in Spanje, Sinterklaas?"

"Ik denk nog meer, Piet."

"Maar Sint, hoe weet u welke kinderen cadeautjes moeten

krijgen. U kent alle kinderen van Spanje maar van dat vreemde land kent u er geen."

"Ja Piet, dat is een probleem."

Sint Nicolaas kreeg er rimpels van op zijn voorhoofd. Het kraakte in zijn hoofd als hij dacht aan al die kinderen. Hoe kon hij ooit al hun namen kennen en weten wat ze voor cadeautjes wensten?

Hij besloot in de grote bibliotheek te zoeken naar een boek over Nederland. Door lange gangen en trappenhuizen vond hij eindelijk de afgelegen boekenzaal waar zijn verzameling vreemde en zeldzame boeken stond. Dagenlang bestudeerde hij alle geschriften. Tot diep in de nacht zat hij bij het licht van een kaars te lezen. Maar hij werd er niets wijzer van. Hij zocht de aller oudste boeken die hij bezat en die in een hoge eenzame torenkamer lagen te wachten op de eeuwigheid. Daar sloot hij zich op om de boeken allemaal door te nemen. Toen hij al drie keer de zon had zien ondergaan viel hij bovenop een opengeslagen boek in slaap.

Hij droomde dat hij in de torenkamer zat en dat hij buiten iets hoorde. Hij stond op en boog zich uit het smalle raampje dat uitkeek over de bergen en de verre zee. Daar buiten op de dakrand zat een klein kind dat hem met een guitië glimlach aankeek. Het boog zich naar hem toe.

"Pas op dat je niet valt," riep de geschrokken Sint. Het was duizelingwekkend diep daar beneden.

"Hihi," giechelde het kind, "ik zal heus niet vallen Sinterklaas. Maar pas zelf maar op dat je niet valt in de diepe kuil tussen al die boeken van je. Wat je zoekt is daar toch niet te vinden."

"Weet jij dan wat ik zoek," vroeg de verbaasde Sint.

"Natuurlijk, ik weet precies wat jij doet en denkt. Net zoals jij weet wat de kinderen in Spanje doen en denken. En nu wil je dat ook weten van alle kinderen in Nederland."

"Ja dat klopt," sprak de bisschop verbaasd. "Kun je mij helpen, kind?"

"Maak je boot gereed voor vertrek, Sinterklaas, en vaar naar het eiland waar de apen naar het opkomen van de zon roepen. Daar is het boek uit de hemel gevallen en goed verborgen door de koning van het vergeten eiland. Vraag hem om hulp om het terug te vinden, en vergeet niet een geschenk voor hem mee te nemen."

Toen sprong het kind ineens op en dook voorover van de dakrand. De Sint schrok en probeerde het jongetje te grijpen. Hij riep nog "Pas op" en toen werd hij wakker van zijn eigen

stem.

Hij wist dat de droom iets belangrijks betekende en gaf zijn knechten meteen opdracht zijn schip klaar te maken voor vertrek. Terwijl de Pieten bezig waren zocht hij tussen zijn boeken naar een geschikt geschenk voor de koning van het vergeten eiland. Hij koos een hele grote, dikke atlas met honderden kaarten van alle landen van de wereld. Daar zal het vergeten eiland ook wel opstaan dacht de Sint en als de koning dat ziet zal hij vast blij zijn dat zijn eiland niet helemaal vergeten is.

De volgende dag, toen de eerste haan net wakker was, voer het grote witte schip van de Sint de haven uit en koos het ruime sop. De Sint stond persoonlijk op de brug en gaf de kapitein aanwijzingen hoe hij moest varen. Eerst ging het richting Afrika, recht naar het zuiden. Toen bogen ze linksaf naar het midden van de Middellandse Zee. De zee was kalm en diep blauw. Het schip van Sinterklaas voer onverstoord door de dag en nacht door.

Na twee dagen varen voeren ze voorbij een klein eiland met een hele hoge rots in het midden. Bovenop die enorme rots zagen de Pieten kleine oude mannetjes springen en roepen. De Sint wilde wel eens weten wat die mannetjes daar deden en liet naar de haven varen. Aan land gekomen stuurde Sint Nicolaas een snel Pietje naar boven.

Toen die in de late middag aankwam op de top van de rots ontdekte hij dat het geen oude mannetjes waren maar aapjes. Snel daalde hij de rots weer af en vertelde de Sint wat hij had gezien. De Sint besloot op het eiland te overnachten om in de ochtend te kijken of de aapjes iets riepen als de zon op kwam. En ja hoor, de volgende ochtend werd de goedheiligman gewekt door het geroep van de aapjes op de rots. Ze riepen tot de zon helemaal op was en toen werden ze pas stil. Dit moest het vergeten eiland zijn.

De Sint voer om het eiland heen en daar vond hij een stad waar ook de koning woonde. Hij werd ontvangen door de oude man die heel blij was met het dikke boek met kaarten. De Sint liet een Tekenpiet het eiland tekenen in de zee precies waar het hoorde en een Schrijfpiet zette de naam erbij: Het Vergeten Eiland. De koning was helemaal vrolijk toen hij die kaart zag. Zijn eiland was niet meer vergeten maar het heette nog wel zo. Hij vroeg wat hij voor de Sint kon doen.

"Ik ben op zoek naar het verborgen boek dat uit de hemel viel," sprak de Sint.

"Dat heb ik verborgen diep onder de zee. Het zit in een loden kist, en in die loden kist zit een ijzeren kist. In die ijzeren kist zit een bronzen kist en in die bronzen kist zit een zilveren kist.

In de zilveren kist zit een gouden kist. In de gouden kist ligt het boek. Maar pas op Sint Nicolaas er zijn slangen die de kist bewaken en die slapen nooit."

"Kunt u mij wijzen waar de kist in de zee ligt?" vroeg de Sint.

"Ik zal met u meereizen om het u te wijzen," zei de oude koning, "maar ik mag u niet helpen met die slangen."

"Dat hoeft ook niet," zei de Sint, "ik denk dat ik wel een paar Zangpieten weet die daar raad mee weten."

Zo voeren ze de zee op met een schip dat diep in het water lag. De Sint had alle Pieten heel hard laten werken en het schip vol laten scheppen met zand. Het hele strand was leeg geschept.

Toen het schip de plek bereikte waar de kist op de bodem lag liet de Sint al het zand in de zee scheppen. De Pieten maakten zo een ronde dijk en in het midden daarvan lag een enorme loden kist. Om de kist kronkelden honderden slangen. Grote, kleine, dikke en dunne, kronkelden daar door elkaar. Sint Nicolaas liet zijn beste Zangpieten komen. Ze begonnen heel zacht te zingen:

"Slaap, slangetje, slaap,
de Sint doet jou geen kwaad.

Slaap, slangetje, slaap,
hou op met dat gesis,
de Sint wil alleen de kist,"

zongen ze lieflijk. En langzaam gingen alle oogjes dicht en vielen de slangen in een diepe slaap.

De Sint stapte voorzichtig tussen ze door en paste op dat hij niet op een klein slangetje ging staan. Hij opende de loden kist en vond een ijzeren kist. Hij haalde de ijzeren kist er uit en opende die. Hij vond een bronzen kist. In de bronzen kist vond hij een zilveren kist en in de zilveren kist vond hij een gouden kist. Met bevende vingers pakte hij de gouden kist uit de zilveren kist en maakte ze open. En daar lag een heel dik boek met een gouden kaft en bezaaid met rode en blauwe edelstenen.

Alle kisten deed de Sint weer dicht en toen hij terug aan boord was liet hij de Zangpieten de slangen weer wakker maken. Al het zand werd weer opgeschept en toen voeren ze terug.

In zijn kajuit las de Sint de eerste bladzijde van het boek dat uit de hemel viel en toen kende hij alle namen van alle sterren aan de hemel. Toen las hij de tweede bladzijde en kende hij alle namen van alle stenen en rotsen op de aarde. Toen hij de derde bladzijde had gelezen kende hij alle

namen van alle planten. Na het lezen van de vierde bladzijde wist hij alle namen van alle dieren die in het water, op het land of in de lucht leven. Toen hij de vijfde bladzijde uit had kende hij alle namen van alle kinderen en hun wensen.

Toen kon hij de Pieten cadeautjes laten maken en gerust naar Nederland afreizen.

Hoofdstuk 2 Zwarte Piet in de koelkast

Een Sinterklaasverhaal over wennen aan de kou in Nederland

Op een avond riep Sinterklaas zijn Pieten bij elkaar. Hij had ze heel veel te vertellen over hoe je de moeilijke cadeautjes in moet pakken en waar je de schaar terug moet leggen en wat de Marsepeinpiet weer voor nieuwe figuren gemaakt had. Ze zaten in een grote kring, maar ze konden nog niet beginnen want een van de Pieten was er niet. Sinterklaas zei: "Weten jullie waar Frigidaro is?"

De Pieten keken elkaar aan en schudden hun hoofden. Nee, niemand wist waar Frigidaro was. "Laten we samen maar iets zingen," stelde de Sint voor, "dan zal Frigidaro intussen wel komen." En toen zongen ze: "Hoor de wind waait door de bomen..." Dat is het langste sinterklaaslied dat er is.

Maar toen ze het helemaal uit hadden, was Frigidaro nog steeds niet gekomen. Sinterklaas werd een beetje ongerust. Er zou toch niets gebeurd zijn? "We gaan hem zoeken," zei hij. "Jij kijkt in de slaapkamer en jij op de zolder, en jullie tweeën gaan naar de tuin."

In een mum van tijd waren ze allemaal aan het zoeken, ieder

in een eigen hoekje van het paleis. Er werden deuren dichtgeslagen en heel hard "Frigidaro!" geroepen. Er kwam geen antwoord. Nee, de stem van Frigidaro was niet te horen, ook niet heel uit de verte. Het begon al donker te worden en het werd bedtijd. "Hebben jullie overal gezocht?" vroeg Sinterklaas. "Ja," zeiden de Pieten en ze noemden alles op. Alle kamers! "Ook in de diepe kasten?" - "Ja, Sinterklaas." - "En in de voorraadkamers?" Overal hadden ze gekeken. Toen kwam de Sint in de grote keuken. "En hier?" zei Sinterklaas. "Hebben jullie hier ook gezocht?" - "Ja, Sinterklaas, overal!"

Sinterklaas liet zijn ogen rondgaan, langs het fornuis, over het witte aanrecht. En toen zag hij de grote koelkast, de hele grote koelkast waar soep in kan voor wel vierentwintig Pieten. En ineens had Sinterklaas het gevoel dat Frigidaro vlak in de buurt was. "En daar?" wees hij.

"Maar Sinterklaas, dat is een koelkast! Wie gaat er nou in een koelkast zitten?" Sinterklaas liep ernaartoe, hij trok de deur open, het lichtje floepte aan en wie zat daar? Frigidaro! Helemaal bibberend en verkleumd. Op zijn zwarte haren lag een laagje wit en op zijn dikke wenkbrauwen glinsterden ijskorrels.

"Tk...kk...k, Sinterklaas, ik...k z...zit in de koelkast," zei hij met een heel dun stemmetje.

"Ja, dat zie ik," zei Sinterklaas.

De Pieten begonnen te lachen. Sinterklaas hielp hem eruit, zijn benen waren helemaal stijf. De Pieten begonnen zijn rug te wrijven en zijn schouders en toen werd hij gelukkig weer een beetje warm. De Sint zei: "Waarom heb je dat gedaan?"

"Ja," zei hij, "Sinterklaas, ik wilde zo graag een goeie Piet zijn. Ik wilde zo graag mijn best doen. Vorig jaar, in het land waar u altijd uw verjaardag viert, was het zó koud. Zo koud dat er op een nacht allemaal witte dingen uit de lucht vielen."

"Sneeuw!" riepen de Pieten.

"Ja, sneeuw en hagel. O, zo koud, Sinterklaas. En daarom dacht ik, ik ga in de koelkast zitten. Om te oefenen, begrijpt u? Maar het was zó akelig daarbinnen en er kwam steeds maar niemand."

Een paar van de ijsbolletjes rolden langs zijn wangen naar beneden en het leken net tranen. Sinterklaas zei: "Geef Frigidaro maar eens gauw een beker hete anijsmelk." Zijn tanden klapperden tegen de rand van de beker, maar gelukkig keek hij weer een beetje blij.

"Ik vind het fijn dat je graag een goeie Piet wil zijn," zei Sinterklaas tegen hem, "maar dit is een beetje te veel van het

goede." - "Van het koude," fluisterde Frigidaro. En toen bracht Sinterklaas hem naar bed en hij mocht zijn sokken aanhouden.

Hoofdstuk 3 Het kleinste stukje speelgoed

Een verhaal over hoe Sinterklaas de cadeautjes rondbrengt

Sinterklaas wil altijd erg graag dat zijn knechten genoeg speelgoed maken om ieder kind een heerlijk Sinterklaasfeest te bezorgen. Daarom ging hij op een morgen, een paar weken voor vijf december, alle werkplaatsen langs en zei tegen zijn knechten: "Denk eraan, dat je al het hout goed gebruikt om er iets van te maken. Van een heel klein stukje kun je soms nog iets leuks maken."

"Maar wat kunnen we dan van die kleine stukjes maken?" vroeg de Timmerpiet, terwijl hij op een hoop afval wees. Sinterklaas bekeek het en zei: "Je kunt er mooie blokken van maken en die verven en met het zaagsel kun je poppen en beesten opvullen." - "Maar kijk nu eens naar dit piepkleine stukje," zei een andere Zwarte Piet, "daar kun je toch echt niets mee beginnen."

En hij liet Sinterklaas een stukje hout zien, dat niet groter was dan de helft van zijn pink. Alle knechten schoten in de lach, maar de Sint bekeek het aandachtig, één wenkbrauw ging omhoog, de ander omlaag - dat deed hij altijd als hij heel diep nadacht. "Je zou er een fluitje van kunnen maken," zei hij

eindelijk. "Een fluitje!" zei de Timmerpiet. "Een fluitje!" lachte Pedro en hij lachte zó hard, dat hij een buiteling maakte, recht in een hoop zaagsel. "Wie kan er nu van dit kleine stukje hout een fluitje maken?" Sinterklaas glimlachte en pakte een scherp, klein mes van de werkbank. "Dat zal ik je eens laten zien," zei hij.

Alle knechten kwamen om hem heen staan; ook Pedro, die vlug het zaagsel van zijn kleren sloeg. Al hebben Zwarte Pieten nog zulke handige, vlugge vingers, niemand kan toch zulke mooie en moeilijke dingen maken als Sinterklaas zelf. Ze keken met grote ogen toe, terwijl hij het hout tussen zijn handen ronddraaide en er een prachtig fluitje van maakte, dat hij versierde door er bloemen en vogeltjes in te snijden.

"Luister," zei hij, en toen hij erop blies was het net of er elfjes zongen. Sinterklaas deed het fluitje in een grote, lege zak en zei tegen zijn knechten: "Als je dus heel kleine stukjes hebt, maak er dan fluitjes van." Na die dag sneden de knechten heel veel fluitjes, maar niemand kon zo'n klein fluitje maken als dat van Sinterklaas.

Op Sinterklaasavond werd het fluitje met al het andere speelgoed in de zak gedaan, maar het was zó klein, dat het steeds tussen Sinterklaas zijn vingers door glipte als hij in de zak naar een cadeautje zocht. Sinterklaas had al veel huizen bezocht en veel schoenen gevuld, maar het fluitje was nog

steeds niet weggegeven. De zak was al half leeg en de Sint begon langzaam te worden, toen hij bij het huis kwam waar Bobbie Blom woonde. Hij stopte Bobbie's schoen helemaal tot voorin vol, zodat er nog net genoeg plaats overbleef voor een héél klein cadeautje.

"Ik geloof dat ik nog een fluitje heb dat daar precies in past," zei Sinterklaas en hij pakte het kleine fluitje, dat hij zelf had gemaakt, uit de zak en legde het in Bobbie's schoen. "Je mag dan het allerkleinste stukje speelgoed zijn, maar je gaat er nog net bij," zei hij vrolijk. "Hé, wat is dat?" Op het tafeltje vlak voor de haard stond een schaal koekjes en een grote thermosfles vol warme chocolademelk. "Lieve Sinterklaas," had Bobbie op een stuk papier geschreven, "dit is voor u. Ik hoop dat u het lekker vindt."

"M-m-m!" zei Sinterklaas, terwijl hij van een koekje proefde. "Wat heerlijk en wat een lekkere chocola! Ik ga er even bij zitten, dan rust ik meteen wat uit."

En Sinterklaas zakte in een diepe, zachte stoel en strekte zijn benen uit naar het haardvuur. Terwijl hij van de koekjes at, vielen zijn ogen zo af en toe dicht, hij knikkebolde en viel in een diepe slaap. Hij merkte dan ook niet, dat het kleine fluitje over de rand van Bobbie's schoen keek, en hem in de gaten hield. Het leek het fluitje of Sinterklaas heel lang sliep. De oude klok in de hoek van de kamer tikte rustig door.

Sinterklaas sliep, terwijl in het hele land jongens en meisjes op hun cadeautjes wachtten! De schimmel op het dak hinnikte en de belletjes van zijn tuig rinkelden, maar Sinterklaas bleef slapen. Op het laatst kon het fluitje zich niet langer inhouden.

"Probeer Sinterklaas toch wakker te maken," riep het tegen het andere speelgoed. Maar het speelgoed sliep ook. "Lief vuur, help jij me dan," zei het tegen de vrolijke vlammetjes in de haard. Het vuur knetterde zo hard als het kon en de vlammen loeiden en sisten, maar Sinterklaas sliep door... "Lieve klok, kun jij Sinterklaas niet wakker krijgen?" vroeg het fluitje. De klok tikte zo hard hij kon, maar Sinterklaas sliep door... "Mijn hemel, wat moet ik doen," zuchtte het fluitje. "Sinterklaas blijft vast de hele nacht slapen en dan krijgen de kinderen geen speelgoed meer!"

En toen blies net meneer de wind jolig in de schoorsteen: "Hoeioei, hoeioei, wat is er toch met jou?" - "O, meneer de wind," zei het fluitje, "kunt u me alstublieft helpen? Sinterklaas slaapt en de nacht is al bijna om." - "Hoeoe," riep de wind weer, "wat kan ik voor je doen?" - "Door me heen blazen," riep het fluitje, "als je dat doet, maak ik geluid en dan kan ik Sinterklaas wakker maken."

Dus blies meneer de wind door het fluitje. Eerst floot het heel zachtjes en dat was net of er belletjes tinkelden. Sinterklaas droomde dat er elfjes lachten. Er kwam een

glimlach op zijn gezicht, maar hij werd niet wakker. Toen blies de wind iets harder en het fluitje maakte hoge, vrolijke muziek. Sinterklaas droomde nu dat er jongens en meisjes Sinterklaasliedjes zongen; hij bewoog zich een beetje, maar werd niet wakker.

Toen blies de wind flink hard en het fluitje maakte een geluid of het buiten stormde. Ik moet eens gaan kijken of mijn schimmel het warm genoeg heeft, dacht Sinterklaas in zijn slaap...

Plotseling zat hij met een schok rechtop en was meteen klaar wakker. "Lieve help, ik heb bijna een uur geslapen," zei hij. "Wie zou me gewekt hebben?" Hij keek de kamer rond en zag het fluitje, dat over de rand van de schoen naar hem gluurde, en hoorde de wind, die zich door de schoorsteen naar binnen haastte.

Hij nam het fluitje uit de schoen en zei vriendelijk lachend: "Niemand kon me wakker krijgen, behalve jij. Jij bent zo'n klein stukje speelgoed, dat Bobbie je heus niet zal missen en ik heb je hard nodig. Je blijft bij mij." Hij stopte het fluitje in een zak van zijn wijde mantel en haastte zich naar het dak, klom op zijn schimmel en reed weg; het fluitje in zijn zak en de wind achter hem aan.

Sinds die tijd gebruikt Sinterklaas ieder jaar opnieuw het

fluitje om zijn paard op Sinterklaasavond bij zich te roepen.
En sinds die tijd blaast ook ieder jaar op die avond de wind in
de schoorsteen...

Hoofdstuk 4 De heerlijkste 5 december in vijfhonderdvierenzeventig jaar

Een Sinterklaasverhaal van Annie M.G. Schmidt

'Daar zitten we weer,' zei Sint.

'Zegt u dat wel,' zei Piet.

'Op de stoomboot naar Nederland. Net als ieder jaar. Voor de hoeveelste keer is dat nou, Sinterklaas?' 'Voor de vijfhonderdvierenzeventigste keer,' zei de Sint.

'Bah,' zei Piet.

'Wat nou "bah"...' zei Sinterklaas verontwaardigd.

'Waarom "bah"? 'Ik heb er zo genoeg van,' zei Piet.

'Maar je houdt toch van de kinderen? En de kinderen houden toch van ons?' 'Welnee,' zei Piet.

'Ze houden alleen van onze cadeautjes, 't Gaat ze enkel om de pakjes. Verder nergens om. En 't gaat nog stormen ook. Bah!'

'Hoor 's Piet, dat mag je volstrekt niet zeggen,' zei Sinterklaas boos.

'Als je nog een keer "bah" zegt, ontsla ik je. De kinderen houden wél van ons. Ze zijn gek op ons...'

Hoeii... voor Sinterklaas verder kon spreken kwam er een

windvlaag die bijna z'n mijter meenam... de storm stak op... de lucht werd inktzwart... de golven werden hoger en hoger...

'Daar heb je 't nou...' schreeuwde Piet.

'We vergaan!' 'Onzin,' riep Sinterklaas, 't Is al vierhonderddrieënzeventig keer goed gegaan met die boot, waarom zouden we dan nu ineens... haboeh...' Sinterklaas kreeg een grote zilte golf naar binnen en hij moest met de ene hand z'n mijter en z'n staf vasthouden en met de andere de reling. De storm werd steeds erger en heviger en woester en wilder en vreselijker. Huizenhoge golven, torenhoge golven... de stoomboot leek wel een plastic speelgoedscheepje op de Westeinder Plas.

'Ik ben zo bang...' hilde Piet.

'Onzin!' riep Sinterklaas weer. En toen ineens... een ontzettende schok. Het schip was op een klip gevaren.

'Help... help...' schreeuwde Piet.

'Help, de boot zinkt!' 'Wat zei je zo-even, Piet?' vroeg Sinterklaas, terwijl hij probeerde te zwemmen met zijn mijter op en zijn staf in de hand.

'Ik zei: De boot zinkt...' kreunde Pieter, die naast hem zwom.

'O,' zei Sinterklaas.

'Wel, je had gelijk. De boot is gezonken.' 'O, wat ben ik nat,' zei Piet.

'O, wat ben ik nat en koud en zielig. O, wat heb ik een medelijden met mij!' 'Denk liever aan die arme kindertjes in Nederland,' zei Sinterklaas.

'Als de Sint verdrinkt zullen ze nooit meer lekkers en

speelgoed krijgen op 5 december. Daar ga ik, Piet. Ik ben te oud om in de Golf van Biskaje te liggen. Vaarwel dan, Piet.' 'Nee,' riep Piet wanhopig, 'niet zinken, Sinterklaas. Daar drijft een grote balk! Misschien kunnen we erop klimmen.'

Hè hè, voorlopig waren ze gered. De goede Sint was z'n staf kwijtgeraakt. Z'n mooie mijter had hij nog op, maar het water droop eruit en het leek meer op een pudding dan op een mijter.

'En al'm'n cadeautjes naar de haaien...' zuchtte Sinterklaas. 'En de marsepein en de chocoladeletters en de suikerbeesten, allemaal weg, allemaal weg. Wat moet er van ons worden? Hoe lang zullen we nog ronddobberen?' 'Ik zie land!' riep Piet.

'Kijk daar, land! En daar komt al een bootje om ons te redden. Dit moet de kust van Frankrijk zijn. Een Frans bootje!' Gered... Eindelijk gered! Druipend en rillend stonden Sinterklaas en Piet in de kamer van een lieve vishandelaar in een Frans kustplaatsje.

'Nous sommes Saint Nicolas et Pierre,' zei Sinterklaas. Dat is Frans en het betekent: Wij zijn Sinterklaas en Piet. Maar de vrouw van de vishandelaar begreep het niet zo goed. Ze zei enkel: 'Arme arme schipbreukelingen...' (ze zei het in het Frans natuurlijk).

'Doe die natte kleren maar uit. Drink deze warme melk. Ik zal u een pak geven van mijn man. Zijn zondagse pak. En voor de jongen heb ik nog wel een stel kleren van m'n zoontje.'

'Hoe kunnen wij u ooit bedanken,' zei Sinterklaas.

'Hoe kunnen wij u ooit betalen. Al ons geld ligt in de zee.' 'Dat hindert niet,' zei de goede vrouw.

'U kunt ook bij ons logeren vannacht.'

'Dat is erg vriendelijk van u. Maar we hebben geen tijd,' zei de Sint.

'We hebben zelfs vreselijke haast. Hoe komen we ooit op tijd in Nederland. O lieve deugd, we komen nooit op tijd in Nederland. Daar zitten ze nu op ons te wachten en we komen te laat. Trouwens, we hebben niet eens geld om verder te reizen.'

'Mijn man brengt u wel even naar Nederland,' zei de lieve mevrouw.

Sinterklaas en Piet zaten op de open vrachtauto en klampten zich vast, want de visboer reed ontzaglijk woest. Hij reed door alle stoplichten en dwars door alle douaneposten. Hij gierde door de bochten en raasde langs de wegen en denderde door de stadjes. Maar voor Sint reed hij nog niet hard genoeg.

'Als we maar op tijd zijn... als we maar voor 5 december aankomen...' zuchtte hij.

'Harder astublieft, harder.'

En na een hele dag en een hele nacht rijden waren ze in Nederland.

'Naar Amsterdam?' vroeg de visman.

Jazeker, naar Amsterdam,' zei Sinterklaas.

'De hoofdstad eerst.'

'Ik zet u hier af,' zei de visboer.

'Midden in Amsterdam. En ik ga direct terug; mijn vrouw zit te wachten. Adieu.' En weg was hij.

Daar stonden ze, in Amsterdam, midden op de Dam, voor het Paleis. Tussen de duiven. Tussen de mensen. Sinterklaas keek eens om zich heen en deed wat hij ieder jaar deed als hij in Nederland was: hij knikte en hij wuifde en hij glimlachte. Er kwamen heel wat mensen langs. Maar ze keken niet eens naar Sint en Piet. Niemand keek. Niemand herkende hen. Helemaal niemand.

'Ik ben Sinterklaas,' zei de goede Sint tegen een voorbijganger. De heer bleef even staan, snoof en zei: 'Brave man, je ruikt naar vis.' Toen liep hij door. Helaas, het was zo, ze roken naar vis. En niemand, niemand, niemand herkende hen.

Moedeloos gingen ze op een bank zitten bij het Monument. 'Daar zitten we nou,' zei Sint.

'Zegt u dat wel,' zei Piet.

'Geen cadeautjes. Geen geld. De mensen herkennen ons niet. Heb ik het niet gezegd: alleen om de cadeautjes houden de kinderen van u.'

Op dat moment kwam er een heel klein meisje voorbij aan de hand van haar oma.

'Sinneklaas...' riep het kind.

'Dat is Sinterklaas niet,' zei oma.

'Dat is zomaar een man.'

'Sinneklaas...' zei het kind koppig en probeerde zich los te rukken van oma's hand.

Een ander kind riep ook: 'Sinterklaas.' Een klein jongetje begon te zingen: 'Sinterklaasje bonne bonne bonne.'

En al heel gauw stonden er wel duizend kinderen om de bank die juichten en zongen en schreeuwden.

De vaders en moeders zeiden knorrig: 'Kom toch mee, Rietje, toe dan toch Jantje, dat is Sinterklaas niet, dat kun je toch wel zien. Dat is een man die naar vis ruikt.' Maar de kinderen rukten zich los en gingen toch. Sinterklaas gaf alle kinderen een hand en luisterde naar de liedjes.

'Waar is uw staf, Sinterklaas? En waar is uw mijter? Waar is de zak met cadeautjes?' vroegen de kinderen. Sinterklaas vertelde van de schipbreuk.

'Wat verschrikkelijk!' riepen alle kinderen.

'Arme Sinterklaas. Arme Zwarte Piet. De stoomboot is vergaan en nu zijn ze hier zonder hun kleren en zonder eten.'

Een paar grotere kinderen zeiden tegen elkaar: 'Weet je wat. Sinterklaas heeft ons zoveel keren cadeautjes gegeven, laten we het nu eens omdraaien. Wij geven hém wat.' Ze renden naar huis en kwamen terug met een heleboel pakjes. Er zaten

boterhammen in en worstjes en appels en friten en flesjes melk. De een na de ander gingen de kinderen thuis iets halen. Behalve eten brachten ze echte cadeautjes mee. Ze gaven hun mooiste speelgoed, hun treinen en kraanwagens en speelgoedbeesten. Hun poppen en winkeltjes en keukentjes. De grote mensen stonden in de verte te kijken en schudden het hoofd.

'Wat een gekke boel,' riepen ze.

'Zo'n gewone man die naar vis ruikt...'

Er kwamen nog twee kinderen aan met een heel, heel groot pak.

'Wat zou daarin zitten?' vroeg Sinterklaas nieuwsgierig. Hij genoot zo van al die cadeautjes, hij kon er niet genoeg van krijgen. Voorzichtig maakte hij het grote pak open.

En wat zat erin? Een Sinterklaaspak en een Zwarte-Pietpak.

'We hebben het voor u gehuurd,' zeiden de kinderen.

'Met geld uit onze spaarpot. De pakken moeten wel terug, maar u mag ze een paar dagen houden.' Sinterklaas kreeg tranen in zijn ogen, zo blij was hij. En Piet danste van geluk. Achter de stenen leeuw van het Monument verkleedden zij zich. En toen ze weer tevoorschijn kwamen, barstten alle kinderen in luid gejuich uit en zongen: 'Zie de maan schijnt door de bomen.'

Dit was weer de goede Sint, zoals hij elk jaar in Nederland kwam. Dit was weer de vrolijke Zwarte Piet.

Nu zagen de grote mensen eindelijk ook, dat ze het heus waren. Niemand twijfelde meer. Al roken Sint en Piet nog steeds een beetje vissig... het hinderde niet meer.

Hij werd plechtig ontvangen, de Sint. Hij werd door iedereen toegejuicht, ook door de grote mensen en hij ging rond met Zwarte Piet, langs alle huizen, net of er niets gebeurd was. En cadeautjes om uit te delen had hij ook! Jazeker, al die pakjes die hij van de kinderen had gekregen, kon hij nu uitdelen. Ieder kind kreeg een cadeautje. En geen enkel kind kreeg zijn eigen speelgoed terug, daar zorgde Pieter wel voor. Zo gingen ze door heel het land.

Sinterklaas ging per vliegtuig terug en hij mocht gratis vliegen per KLM omdat hij een Zeer Belangrijk Persoon was.

En toen hij terug was in Spanje, zond hij het Sinterklaaspak en het Zwarte Pietpak aangetekend terug. Met een briefje erbij: Dit was de heerlijkste 5 december in vijfhonderdvierenzeventig jaar. Dank u!

Hoofdstuk 5 Waarom Sinterklaas een nieuwe rode mantel kreeg

Een verhaal over hoe het paard van Sinterklaas genezen wordt

's Zomers woont Sinterklaas in een groot paleis in Spanje, met al zijn honderd Pieten. Maar terwijl die Pieten speelgoed maken, pepernoten bakken en alles klaarmaken voor de volgende reis naar Holland, trekt Sinterklaas op zijn paard door de hoge Spaanse bergen, op zoek naar een nieuw Pietje. Want ieder jaar gaat er een nieuw Pietje mee, klein genoeg om door de schoorstenen te roetsjen en handig in klauteren en springen.

Een paar jaar geleden had Sinterklaas wekenlang vergeefs gezocht. Ten slotte kwam hij in een rotsachtige streek, waar hij plotseling de fluit van een herdersjongen hoorde. Hij ging op het geluid af en zag, op een bergweijte tussen de rotsen, een kleine donkere jongen zijn geiten hoeden. Die keek verbaasd naar Sinterklaas en werd nog verbaasder toen deze hem vroeg of hij mee naar Holland wilde. O, ja, hij kon goed klimmen, op de rotsen tenminste, hij was gewend aan de kou, want in de bergen was het 's nachts altijd koud. En toen zij zo samen wat

gepraat hadden, beloofde de jongen dat hij in de herfst, als de geiten naar binnen waren gebracht, naar het paleis van Sinterklaas zou komen.

Zo werd op een winderige dag in november een kleine magere jongen binnengelaten bij de Sint en zijn honderd Pieten. Hij keek zijn ogen uit, want hij bezat alleen zijn herdersfluitje en had nog nooit speelgoed gezien. Alles was nieuw voor dat kleine Pietje en hij zou zich zeker diep ongelukkig gevoeld hebben, als de Sint en zijn Pieten niet zo aardig voor hem waren geweest.

Maar één ding wilde Pietje beslist niet: slapen in een groot bed met witte lakens. Iedere avond sloop hij stillemetjes naar de stal, rolde zich in een paardendecken en sliep lekker in het stro. En daarom was hij de eerste die merkte dat het witte paard van Sinterklaas zo raar stond te hijgen en te snuiven. Pietje werd er wakker van en liep vlug naar het rillende dier toe. "Jij bent ziek," zei hij bevend en ging dadelijk naar het paleis, om de andere Pieten wakker te maken. En zodra het dag werd, stuurden die Pedro, die altijd voor de paarden zorgde, naar de slaapkamer van de Sint: "Sinterklaas, Sinterklaas, we kunnen niet naar Holland. Uw witte schimmel is zwaar ziek, het zal zeker zes weken duren voordat hij weer beter is. En het is het enige paard dat over de daken kan rijden!" Sinterklaas stond vlug op, kleeedde zich aan en ging naar de stal. Daar stond het kleine Pietje bij de schimmel en

aaide zachtjes over zijn hals. Sinterklaas keek erg bezorgd.

"Sinterklaas," zei het nieuwe Pietje, "in een hol, hoog in de bergen, woont een heks die toverdranken maakt. Zal ik u de weg wijzen?" En zo trokken Sint en Pietje op twee paarden de bergen in. Er woei een ijskoude wind en Sint trok zijn warme rode mantel dicht om zich heen. Na dagenlang rijden kwamen zij op een hoge bergwei en het pad werd zo steil, dat Pietje en Sinterklaas de paarden bij de teugel namen en te voet naar boven klommen. En ineens stonden ze voor een hol en zagen achterin de gloed van een vuur. Er was een oude vrouw, die, zachtjes mompelend, in een pot boven het vuur stond te roeren. "Goedendag," zei Sinterklaas vriendelijk. De vrouw schrok. "Wat doen jullie hier?"

Hoe durft ze... tegen Sinterklaas! dacht Pietje. Maar Sint zei: "Goede vrouw, ik heb gehoord dat u toverdranken kunt maken die mens en dier genezen van ziekte. Nu is mijn witte paard ziek. Wilt u alstublieft een drank voor hem maken? Volgende week gaan wij naar Holland en zonder dat paard kan ik niet over de daken rijden." De heks bleef zwijgend in haar pot roeren. Opeens riep ze: "En wat krijg ik als ik dat voor je doe? Sinterklaas, wat krijg ik?" - "U kunt krijgen wat u hebben wilt, goede vrouw," antwoordde Sint rustig.

"Dan wil ik jouw mooie, rooie mantel hebben, hè, hè, hè!" - "Goed, goed, die mag u hebben, die is lekker warm, hier

boven in de kou." De heks nam de pot van het vuur en hing er een andere boven. Zij deed er water in en toen allerlei geheimzinnige kruiden, een beetje aarde, glanzende stenen, mossen en planten... En zij weer aan het mompelen en roeren. Sinterklaas en Pietje stonden rustig te wachten. Eindelijk nam ze een klein aarden kruikje, goot de drank erin, deed er een kurk op en zei: "Ieder uur tien druppels, drie dagen lang en je paard is weer gezond."

Sinterklaas maakte de gesp van zijn mooie rode mantel los en legde die voorzichtig om de schouders van de heks. Pietje moest bijna lachen, zo gek stond dat. Maar de heks was trots en blij. Toen nam Sint het kruikje, groette vriendelijk en vlug gingen ze naar de paarden. O, wat was die wind koud! Sint stond te rillen in zijn witte tabberd. Maar Pietje had aan alles gedacht. In een rolletje, naast zijn zadel, hing een oude paardendeken. En die legde hij zorgvuldig om de schouders van Sinterklaas.

"Het staat niet mooi, maar het is tenminste warm," zei hij verlegen. "Ach Pietje," zei Sint, "in die grauwe deken ben ik toch Sinterklaas." Toen ze weer bij het paleis kwamen, vlogen alle Pieten naar buiten en riepen: "Hebben jullie de toverdrank?"

Ze namen Sint mee om de oude man dadelijk te verzorgen. Maar Pietje ging met het kruikje naar het paard. En al was hij

doodmoe van de tocht, in drie dagen en nachten sliep hij niet om het paard ieder uur zijn toverdrank te kunnen geven.

En wat deden de andere Pieten in die drie dagen? Natuurlijk, ze maakten een nieuwe rode mantel voor Sinterklaas. Want stel je voor dat Sint hier in een oude, grauwe paardendecken was aangekomen. Hadden jullie hem dan herkend?

Hoofdstuk 6 Het Sinterklaasgedicht

Een verhaal van Willem Wilmink over het Sinterklaasfeest

Het leek wel of de zon overleden was, zo donker bleef het elke dag. Toch was het geen sombere tijd. In de klas was het licht aan, en als de meester dan ging voorlezen, was het net of ze allemaal heel erg bij elkaar hoorden, en nooit uit elkaar zouden gaan. Sinterklaas was weer in Nederland aangekomen. Op veel plaatsen tegelijk, zoals zijn gewoonte was. Op een koopavond liepen Kees en zijn broertje Rutger en hun vader langs de feestelijk verlichte winkels. Bij een speelgoedwinkel bleven ze staan. Je kon er allemaal peperdure automatische dingen kopen, waar ieder kind gauw op is uitgekeken. "Daar hebben de mensen geld voor over," zei vader. "En boeken vinden ze te duur. Het is onbegrijpelijk."

Rutger vertelde dat hij zorgen had. Want hij had gezongen "Sinterklaas is jarig, zet hem op de pot". Hij had dat gedaan voordat Sinterklaas in het land was. Maar misschien waren er al een paar Pieten vooruitgestuurd, dacht Rutger, om te onderzoeken of er geen kinderen waren die vieze liedjes zongen over de Sint. Vader stelde hem gerust. "Sinterklaas wordt ook een dagje ouder," zei vader. "De man is niet zo

streng meer als vroeger. In mijn tijd werden er nog wel eens jongens in de zak gestopt en naar Spanje vervoerd. Maar de goedheiligman heeft zich aangepast aan de moderne ideeën over opvoeding."

Toen ze thuiskwamen moest vader eventjes naar de wc. Een hand met een handschoen aan stak om de kamerdeur en strooide pepernoten de kamer in. Rutger durfde zich haast niet te verroeren. Maar hij was gauw over de schrik heen en ging wild aan het grabbelen. Vader kwam weer binnen. "Er was een Zwarte Piet hier!" zei Rutger. "Ben je hem niet tegengekomen op de gang?" - "Nee," zei vader. "Die kerels zijn zo vlug. En dat ik nou toevallig op de wc zat, hè?" - "Ja, heel toevallig," zei Kees. Hij had plezier om Rutger, die altijd zo stoer deed en er nu zo intrapte.

Op de ochtend van 5 december was bijna de hele klas van Kees al vroeg op het schoolplein. Ze hadden geloot wie voor wie een cadeautje zou kopen. Alles moest strikt geheim blijven, maar er werden toch hier en daar groepjes gevormd waar alvast een tipje van de sluier werd opgelicht. "Je moet het niet verder vertellen," zei Gerrit. "Maar ik heb een hartstikke goed gedicht gemaakt op Menno. Omdat hij Jehovagetuige is." - "Laat horen," zei Kees. En Gerrit droeg voor:

De ene gelooft in Jezus
en de andere niet,

maar dat maakt geen ene moer verschil
voor Sint en Piet.

"Een beetje kort," zei Kees. "Maar wel heel duidelijk." Chris wou er ook het zijne van weten, en daarom droeg Gerrit zijn gedicht nog eens voor. Toen liet Chris horen wat hij gemaakt had.

Voor Patricia:
Ook al ben je zwart als roet,
Je meent het toch goed.

"Wacht eens even," zei Kees. "Dat heb je niet zelf bedacht. Dat komt voor in een Sinterklaasliedje:

Ook al ben ik zwart als roet,
'k meen het toch goed."

"Dat lijkt er inderdaad een beetje op," zei Chris. "Maar daarna wordt het bij mij heel anders." En hij droeg nu het gedicht in zijn geheel voor:

Ook al ben je zwart als roet,
Je meent het toch goed.
Ook al snoep je heel graag en
daarom krijg je van mij
een lekker suikerhart

voor Sinterklaas vandaag.

De bel ging en het feest kon beginnen. Ze zongen een paar Sinterklaasliedjes om de lagere klassen voor de gek te houden. Toen pakten ze één voor één hun cadeautjes uit en lazen ze het gedicht voor dat erbij hoorde. Soms kon iemand een gedicht niet lezen. Dan kwam degene die het gemaakt had bliksemsnel te hulp, zonder op de verplichte geheimhouding te letten. Ha! Meester Kist was aan de beurt. En terwijl de meester voorlas, ging Barend stijf rechtop zitten, keek de klas rond en wees zo nu en dan op zichzelf. Want hij was heel trots op zijn kunstwerk:

Dit is meester Kist, zoals je natuurlijk al wist.
Hij is niet kwaad als het regent of mist,
maar wel als hij een keertje de trein mist.
Hij is een goede meester, heel beslist.
Toch gebeurt het heus wel een keertje dat hij zich vergist.
Dan verzint hij gauw een list,
waarna hij weer om stilte sist.
Als hij dood is, stoppen mannen hem in een kist.

"Vooral de laatste zin vond ik heel ontroerend," zei meester Kist. "En het is wel een heel knappe Sint, die een gedicht kan maken op maar één rijm." Ondertussen probeerde Barend meesters aandacht te trekken, maar dat lukte hem niet.

Nu was het Kees zijn beurt om voor te lezen. Een handschrift met ronde letters. Een meisjeshandschrift. Vol aandacht zat Kees te lezen, en om hem heen begonnen ze te roepen: "Vooruit, Kees!" "Voorlezen, Kees!" "Wij willen er ook van genieten!"

Kees had honderd keer liever het gedicht voor zichzelf gehouden, maar dat kon bij deze gelegenheid nou eenmaal niet. Dus las hij voor. En onder het voorlezen vroeg hij zich af, wie dit nou toch wel voor hem gemaakt kon hebben:

Kees.

Hij zit soms zo stil voor zich uit te kijken.

Dan zit hij te dromen.

Waar denkt hij dan aan?

Op straat zie ik hem soms gaan,

en dan zie ik hem ook wel een keer stilstaan.

Hij kent zijn huiswerk altijd zo goed.

Hij is heel lief, met op zijn neus een bril en een sproet.

Toen het uit was, bleef Kees verlegen naar dat mooie handschrift zitten kijken. Gerrit riep: "Zo'n gedicht had ik ook wel willen hebben!" Van wie zou dat toch zijn? Patricia en Mia en nog een paar meisjes konden dit gedicht in elk geval niet gemaakt hebben. Want die hadden zich verraden door mee te helpen, als hun gedicht werd voorgelezen. Maar er bleven er genoeg over.

Voor het verdere Sinterklaasfeest op school had Kees weinig aandacht meer. Hij liep zo in gedachten verzonken naar huis, dat hij bijna onder een fiets kwam. "Uitkijken, slome!" riep de fietser. Mensen die op willen schieten hebben weinig begrip voor verliefdheid. En verliefd was Kees. Zo verliefd als hij nog nooit was geweest. En hij wist niet op wie.

Hoofdstuk 7 Het schoentje onder de schoorsteen

Een verhaal over een bijzonder geschenk van Sint Nicolaas

Een klein meisje zette eens haar schoentje onder de schoorsteen, want over een paar dagen zou het Sinterklaasavond zijn. Ze wist niet wat ze graag in haar schoentje wilde krijgen en daar dacht ze zelfs helemaal niet aan. Ze dacht alleen aan Sint Nicolaas zelf, over wie haar ouders haar zoveel hadden verteld en over wie al haar dromen en gedachten vol waren.

Ze dacht niet anders dan aan de oude bisschop, die op zijn schimmel daarboven over de daken reed en die door de schoorsteen in de huizen kwam, om zijn geschenken aan de kinderen te brengen. Die wereld van de daken was voor het meisje al halverwege de hemel, en uit die wereld zou Sint Nicolaas komen.

Maar ook aan het paard moest worden gedacht en de moeder van het meisje had haar een flink stuk brood gegeven om in haar schoentje te doen, zodat de schimmel iets te eten zou vinden. Daarna haalde het meisje zelf nog een bakje met

water dat ze ernaast zette, zodat het paard ook kon drinken als het dorst had. Toen dit alles klaar was, zong ze met haar vader en moeder een paar mooie Sint-Nicolaasliedjes bij de schoorsteen, en vol van haar heerlijke verwachtingen werd ze naar bed gebracht.

Nu droomde ze nog veel meer van Sint Nicolaas, dan ze de hele dag al had gedaan. Ze droomde dat de heilige door de schoorsteen in de kamer kwam en toen hij zag hoe goed het meisje voor zijn paard had gezorgd, legde hij een hart van suiker in haar schoentje. Toen ging hij met zijn schimmel weer omhoog.

Maar het meisje droomde verder. Ze droomde zo mooi, dat al dromende haar eigen hart openging. Het ging even wijd open als ze haar schoentje had opengezet. En zie, daar ging haar droom uit haar hart omhoog. Hij ging mee met Sint Nicolaas op zijn schimmel over de daken en... toen naar de hemel.

Heel, heel hoog ging het in de hemel. En daar, hoog boven de wolken, tussen de zon en de maan, daar zagen ze een jonge vrouw in een blauwe mantel, die langzaam liep over de sterren en die een heel jong kindje in de armen droeg. Dat was Moeder Maria, die het kerstkindje droeg, waarmee ze in de komende kersttijd weer op aarde wilde komen. En toen Maria Sint Nicolaas aan zag komen, met de droom van het

meisje bij zich op de schimmel, keek ze omlaag, en daar zag ze het meisje zelf in haar bedje liggen slapen. En toen Maria zag hoe wijd het hart van het meisje naar de hemel openstond, nam ze iets van het morgenrood uit het hart van haar kindje en vroeg Sint Nicolaas dit in het hart van het meisje daar beneden te willen leggen. Sint Nicolaas nam deze hartengave van het Kerstkind dankbaar voor het meisje aan en keerde toen met haar droom terug naar de aarde.

De volgende morgen, toen Sint Nicolaas weer in Spanje was en de droom in het meisje was teruggekeerd, werd ze wakker. Vol spanning ging ze naar beneden. Hoe zou het bij de schoorsteen zijn?

Het kommetje was leeggedronken en het brood in haar schoentje was verdwenen. In plaats daarvan lag er een hart van suiker in. Het was dus echt waar, dat Sint Nicolaas gekomen was...

Maar daar was nog iets wonderlijks, dat het meisje eerst nog niet had gezien. Het hart van suiker glansde... Het lichtte met een glans die het meisje nog nooit eerder bij suikergoed had gezien. Het hart verspreidde een licht van rode rozen, zoals men dat soms kan zien als de zon opgaat.

Het meisje riep haar vader en moeder en toonde vol blijdschap het lichtende geschenk. Haar ouders vonden het

hart prachtig, maar de glans konden ze niet zien. Het meisje verzekerde hun, dat het hart werkelijk glansde, maar ze wist niet, dat deze glans het morgenrood was dat in haar eigen hart lag en dat Sint Nicolaas daar voor Maria uit het hart van het Kerstkind in had mogen leggen.

Sinds die nacht gebeurde het vaak dat het meisje iets om zich heen zag glanzen als het morgenrood, en dat andere mensen die glans niet konden zien.

Hoofdstuk 8 De Sint

Een verhaal van Simon Carmiggelt over Sinterklaas

In de hal van Madame Tussaud in de Kalverstraat zat Zwarte Piet gehurkt voor drie zeer kleine jongetjes en vroeg: "Kunnen jullie zingen van Sinterklaas kapoentje?" - "Ja, Piet," antwoordde een van de drie geïmponeerd. Je kon zien dat hij ervan overtuigd was met de enige echte Zwarte Piet te doen te hebben, terwijl de mensen die eromheen stonden duidelijk zagen dat deze Piet gespeeld werd door een meisje. "Nou, zing 't dan maar," zei ze. Ze deed zelfs geen moeite haar sopraan wat neer te drukken. "Sinterklaas kapoentje..." hieven de jongetjes braaf aan.

Het duplicaat van de portier naast de kassa keek onbewogen, maar het origineel bij de deur glimlachte net als wij. Toen het liedje uit was, kregen de jongetjes een handje snoep en verdween Zwarte Piet in het wassenbeeldenspel als enige bewegende attractie tussen de verstarde groten der aarde. De jongetjes maakten zich met hun buit uit de voeten en de toeschouwers voegden zich in de rijen der winkelende Amsterdammers.

Ik liep tegelijk op met een oude man, die niet veel meer te winkelen had. "t Was een meisje," zei hij tegen me. "Ja, dat hoorde ik ook," antwoordde ik. Hij glimlachte. "Ik heb laatst een vrouwelijke Sinterklaas gezien," zei hij. "Een lachertje. Voor mij tenminste. Maar voor de kinderen niet. Als je klein bent, geloof je wat je geloven wilt. Nou ja, als je groot bent ook. Maar dan gaat het om andere dingen."

Terwijl we verder liepen, dacht ik aan mijn kindertijd. Eerste klas lagere school. Ik geloofde niet meer. Sinds kort. En ik wist welke meester Sinterklaas speelde en welke jongen uit de hoogste klas verscholen was achter het mombakkes van Zwarte Piet, waarvan de mond ernstig was beschadigd, omdat hij zijn functie misbruikte door zelf voortdurend pepernoten te eten. En toch beefde ik van angst, toen ik uit de bank moest komen om Sinterklaas een handje te geven en sloeg mijn stem over van de zenuwen bij het zingen van een liedje, waar hij om vroeg.

"Toen ik nog klein was, zag je Sinterklaas niet zo gemakkelijk," zei de oude man. "Nou hebben kinderen de intocht. En hij verschijnt elk ogenblik op de tv. Maar toen... Wanneer was het?" Hij dacht even na. "De winter van 1915," vervolgde hij. "Ja, ik was toen zes. En m'n broertjes waren tien en vier. We woonden in de Indische buurt, hier in Amsterdam. En we hadden 't niet breed. Maar Sinterklaas werd gevierd. Ik was

toen op de grens van geloven en niet geloven. Tegen mijn vriendjes riep ik: 'Sinterklaas bestaat niet. Dat is een verklede vent.' Maar toch was ik diep onder de indruk, toen ik hem in persoon zag. Hij zat in de manufacturenwinkel van Nooy in de Eerste Van Swindenstraat. Kent u die winkel? Hij is er nog, geloof ik. Mijn moeder heeft me later verteld hoe we daar binnenkwamen. Als je voor minstens 'n gulden kocht, mocht één van de kinderen op vertoon van de kassabon Sinterklaas een handje geven. En dan kreeg zo'n kind een presentje."

Hij keek me van opzij aan. "Een presentje," zei hij. "Een afgestorven woord. Net als versnapering. Mijn moeder kocht drie theedoeken aan één stuk. Zelf doorknippen en zomen. Dat kostte net genoeg voor zo'n heilige kassabon. Mijn broertje van vier was de uitverkorene. Want die geloofde nog helemaal. Ik was alleen maar zenuwachtig in die winkel. Het duurde een hele tijd eer mijn broertje aan de beurt was. Vanuit de verte zagen we dat hij een handje kreeg. En zo'n kleurboekje van één cent. Dat bestond toen - iets van één cent. Helemaal stralend kwam hij bij ons terug. Hij had een wonder meegemaakt. 'En,' vroeg mijn moeder, 'heeft Sinterklaas nog iets gezegd?' Hij knikte en op een eerbiedige toon antwoordde hij: 'Ja, moe. Hij zei: «Verdorie, wat 'n rij nog.»'"

Hoofdstuk 9 Sinterklaas zit zonder geld

Een verhaal over Zwarte Pieten die een inzamelingsactie houden

Op een dag zei Sinterklaas tegen zijn Pieten: "Ik moet nog zó veel cadeautjes kopen, eigenlijk te veel om op te noemen. En de suikerharten zijn ook op. Straks ga ik naar boven en dan maak ik een lijst waar alles op staat."

Toen ging de Sint naar zijn kamer en maakte een lange lijst waar alles op stond: de taaipoppen en het marsepein en alle jongetjes die een voetbal wilden. Een wit konijn voor Hermien uit Elst en voor haar broertje een mondharmonica.

Toen hij 'mondharmonica' opschreef, hoorde Sinterklaas muziek. "Ik denk natuurlijk dat ik muziek hoor," zei hij tegen zichzelf, maar toen hij dat gezegd had, ging de muziek toch gewoon door.

Sinterklaas legde zijn pen neer. Dat kon helemaal niet! Hij hoorde een sinterklaaslied! En in Spanje hoor je nooit sinterklaasliederen! Die hoor je alleen in Nederland want daar

viert Sinterklaas altijd zijn verjaardag. Toch hoorde je 'Zie de maan schijnt door de bomen' heel in de verte, en er waren trommels bij en fluiten. Hoe kon dat nou?

"Ik ga het aan de Pieten vragen," dacht Sinterklaas. Maar beneden in het paleis was het leeg en stil. En alle deuren stonden open. Sinterklaas liep de tuin in. Nu klonk het zingen veel dichterbij. En er was nog een geluid: rik...tikkerik...tik. Alsof iemand iets heen en weer schudde in een blikken trommel. Wat was er toch aan de hand?

De Sint sloeg de weg naar het dorp in. Op de markt stond een muziektent, daar ging hij op af. Ineens hield het zingen op, er werd iets geroepen. En daar was dat gekke geluid weer: rik...tikketik...rik. Sinterklaas bleef staan, hij herkende die stem! Die was van Peseto, de Geldpiet van het paleis. Daar liep hij. Hij droeg iets in zijn hand. Het rammelde... het was een geldbus! Sinterklaas kon zijn ogen niet geloven: Peseto met een echte geldbus. Hij rammelde ermee onder de neuzen van de mensen. "Het geld van Sinterklaas is op!" riep hij, "geef allemaal met gulle hand! Sinterklaas heeft geen geld meer om cadeautjes te kopen!"

O, kinderen, Sinterklaas wist niet wat hij hoorde! "Peseto!" riep hij, "Peseto, wat is dit allemaal?" Sinterklaas liep naar hem toe, zo hard als hij kon. Maar de mensen riepen: "Ssst," en sommigen keken zelfs kwaad. Sinterklaas moest stil zijn. Ze

wezen naar iets in de verte. En toen zag hij het pas: de muziktent! De Pieten in de muziktent. Ze zongen! "Sinterklaas is jarig..." En ze hadden hun zondagse mutsen op!

Sinterklaas pakte Peseto bij zijn jas. "Wat heeft dit allemaal te betekenen?" riep hij. Hij liet de geldbus zakken. "Maar Sinterklaas, u zei toch vanmorgen: 'Ik moet nog zo veel cadeautjes kopen.' En dat de suikerharten op waren, dat zei u ook. Toen werd ik bang. Ik dacht, we hebben vast niet genoeg geld."

"Niet genoeg geld?" Sinterklaas schudde hem door elkaar, alsof hij zelf een geldbus was. "Maar Peseto, je weet toch wel: Hoeveel oren heeft een haas? Twee! Precies genoeg. Hoeveel voeten heeft een poes? Vier! Net wat hij nodig heeft. Hoeveel geld heeft Sinterklaas? Meer dan voldoende. Altijd!"

Peseto zuchtte. "Dat is waar ook. Ik was het helemaal vergeten. O, ik schaam me, Sinterklaas."

"Ik ook," zei Sinterklaas. "Kijk eens naar al die mensen."

Maar al die mensen hadden het heel gezellig. Ze wiegden heen en weer en vonden 'Sinterklaas is jarig' een mooi lied. Ze wilden meezingen, maar dat konden ze niet want ze kenden geen sinterklaasliederen.

Peseto liep gauw naar de muziektent. Hij ging voor de mensen staan. "Sinterklaas is in de winter jarig," zei hij. "Dit is het verkeerde lied." Toen zongen de Pieten: "Dag Sinterklaasje..." En wuiven konden de mensen natuurlijk wel, "da-ag, da-ag," en de Pieten ook. Zo ging de Sint samen met de Pieten terug naar het paleis. En de geldbus? Die hebben ze weggeven aan een jongetje dat wel jarig was. Hij kocht er toverballen van. Voor alle mensen die daar waren ééntje.

Hoofdstuk 10 De ongelovige koning

Een sprookje over Sinterklaas geschreven door Frans Schobbe

Nog niet zo heel lang geleden niet zo ver hier vandaan woonde eens een koning. Zijn naam was koning Aldobert en naar hem was ook de hoofdstad genoemd. Aldoberta lag aan de zee en bij de duinen stond een hoge rood wit gestreepte vuurtoren om de schepen veilig naar de grote haven te loodsen. Koning Aldobert had vier dochters en drie zonen. Maar hij hield niet van fratsen en geldverspilling dus kregen ze geen cadeautjes en was er nooit een feest in het land. Want dat kostte alleen maar geld. Ja, het was een mooi land maar erg vrolijk ging het er niet aan toe.

Koning Aldobert had wel één ding waar hij niet van af wilde zien en dat was zijn dagelijkse ritje op zijn meest kostbare bezit: zijn rijpaard. Het was een prachtig zwart ros dat glansde als een meer in het maanlicht. En wat er ook gebeurde, of het regende of sneeuwde de koning maakte elke dag een ritje. Dan reed hij door het Koninklijke park en door de Koninklijke duinen en stalde zijn paard na afloop in de

Koninklijke stallen.

Op een dag kwam er een man aan de poort van het kasteel. Hij klopte aan en de poortwachter opende het luikje. Daar stond een vreemde meneer met een fel gekleurd pak aan. Hij droeg een groene pofbroek, een rode fluwelen korte jas en een grote witte kraag. Op zijn hoofd een grote blauwgekleurde pet met een gele veer. En de man was zo bruin als melkchocolade.

"Dag meneer de poortwachter," zei de vreemde man, "Ik kom hier met een boodschap voor de koning. Wilt u mij binnen laten."

"Wat voor boodschap is dat? Vroeg de poortwachter.

"Een belangrijke brief voor de majesteit."

"Nou kom maar binnen dan," zei de poortwachter en hij liet de vreemde man binnen.

Hij werd bij koning Aldobert gebracht en die vond het ook maar een vreemde meneer.

"Wat komt u doen, meneer," vroeg de koning.

"Majesteit, ik breng u hier een brief van Sint Nicolaas uit

Spanje. Het is heel goed nieuws."

De koning las de brief en vond het helemaal geen goed nieuws. Sint Nicolaas had zijn hoofdstad uitgekozen om dit jaar aan te komen uit Spanje. Dat betekende groot feest, slingers, muziek, cadeautjes voor alle kinderen en honderden zwarte Pieten op de daken. En dat wilde Aldobert allemaal niet. Hij keek helemaal niet blij en zei: "Luister eens meneer. Ik geloof helemaal niet in die Sint Nicolaas van jou, hij bestaat helemaal niet en hij heeft ook geen grote zak met kadootjes voor alle kinderen. Die zwarte Pieten bestaan ook niet. En dat witte paard kan zeker niet over de daken lopen. Zo, en daarmee uit. Gaat u maar weer weg meneer, ik wil u niet meer zien."

En zo moest de briefbrenger terug naar Spanje met slecht nieuws voor de Sint.

De volgende ochtend ging de staljongen naar de stal om het zwarte paard van de koning te zadelen voor het dagelijkse ritje van de koning. Hij kwam de stal binnen en kreeg de schrik van zijn leven. Alle vier de benen van het paard waren verdwenen. Het arme beest lag op zijn buik droevig te hinniken.

De staljongen haastte zich naar de koning en die vroeg: "Staljongen wat kom jij hier doen, jij hoort in de stal en niet in

mijn mooie zaal."

"Majesteit er is iets vreselijks gebeurd daarom kom ik zelf naar u toe," zei de jongen bibberend van angst.

"Nou vertel op," zei de koning nors.

"Majesteit, u kunt vandaag niet uit gaan rijden."

"Natuurlijk wel, ik ben de koning en ik doe wat ik wil."

"Maar majesteit, de benen van uw paard zijn verdwenen."

"Wat zeg je daar, de benen van mijn paard verdwenen? Dat kan niet."

"Komt u zelf maar kijken, majesteit, het is echt waar," zei de staljongen.

De koning stapte naar de stal zo snel hij dat kon zonder te rennen (een koning rent natuurlijk nooit). En daar zag hij dat het waar was. Daar lag zijn lievelingspaard, zonder benen in het stro. De koning moest er bijna om huilen. Hij vroeg de wijze raadsheren om raad, liet de beste dokters er naar kijken. Niemand kon helpen. De benen waren gewoon verdwenen en het paard kon niet meer lopen. Het was uit met de dagelijkse fijne ritjes door het park en de duinen.

Aldobert was helemaal uit zijn doen. Hij sliep slecht en had een rothumeur. Zelfs tegen de koningin deed hij lelijk. Wekenlang duurde het al en nog waren de benen niet weer aangegroeid. De koning was wanhopig.

Toen verscheen er weer een vreemde man bij de poort van het kasteel. Een heel oude man op een schimmel. Hij wilde de koning spreken over zijn paard. Aldobert vroeg aan de oude man met zijn lange witte baard wat er mis was met zijn zwarte hengst. De oude man zei: "Majesteit, als u gelooft in Sint Nicolaas en in zijn zwarte Pieten. Als u gelooft dat er voor alle kinderen kadootjes in de zak zitten en als u gelooft dat de schimmel over de daken kan lopen dan komen ook de benen weer terug."

"Ik geloof het pas als ik het zelf zie," zei de koning.

"Het zij zo," zei de oude man en hij reed weg op zijn schimmel.

De volgende dag kwam de vuurtorenwachter melden dat er een heel grote stoomboot aankwam over zee en dat hij vol hing met slingers en dat er honderden zwarte Pieten op dansten. De koning wilde dat met eigen ogen zien en ging naar de haven, te voet nog wel.

Daar kwam de stoomboot de haven binnen varen. Het schip legde aan en alle kinderen van de stad zongen uit volle borst "Zie ginds komt de stoomboot." De koning zong niet mee.

Sinterklaas kwam aan land en ging naar de koning toe. Hij vroeg: "Dag majesteit, weet u wie ik ben?"

"Ja, u bent Sint Nicolaas, maar u bestaat niet," zei de koning.

"Geef mij maar eens een hand," zei Sinterklaas, "dan zult u zien dat ik wel degelijk besta. Hij stak zijn hand uit en de koning stak ook voorzichtig zijn hand uit. Toen hij de heilige zijn hand schudde wist hij dat Sinterklaas wel degelijk bestaat. Op dat moment plopte er in de stal weer een been tevoorschijn aan het zwarte paard van de koning.

Toen wenkte Sinterklaas de zwarte Piet die de zak van Sinterklaas droeg. Die zette de zak voor de Goedheiligman neer. "Kijk er maar eens in," zei Sinterklaas tegen Aldobert. Toen de koning in de zak keek zag hij duizenden en duizenden cadeautjes. Grote, kleine, goedkope en dure, voor jongens en voor meisjes. Voor alle kinderen van het land. Toen geloofde hij dat het echt kon. Alle cadeautjes in één zak. In de stal plopte weer een been tevoorschijn.

Toen klapte Sint Nicolaas in zijn handen en honderden Pieten buitelden van de boot af, dansten, sprongen, klommen

langs lantaarnpalen, regenpijpen en masten. Ze liepen over daken, sprongen op schoorstenen en verdwenen er in. Ze waren overal tegelijk en Aldobert dacht: "Die Pieten bestaan dus wel degelijk." Plop, ging het voor de derde keer.

Daar bracht de Hoofdpiet het paard van Sinterklaas van boord en gaf de teugels aan Sint. Die werd door drie Pieten in het zadel geholpen en toen sprong het paard vooruit en voordat de koning met zijn ogen kon knipperen sprong de schimmel over de daken en de stegen van zijn stad. Toen hij het zag geloofde hij. 'Plop' klonk het en het zwarte paard van de koning kon weer lopen. Het was zo blij dat het meteen naar de haven galoppeerde en vrolijk hinnikte toen het de koning zag. Die was zo blij dat hij Sint uitnodigde in zijn paleis. Naast elkaar reden ze door de stad. Een wit paard en een zwart paard.

Overal in het land werd een groot feest gevierd met muziek, slingers, snoepgoed en limonade. En voortaan werd dat elk jaar gedaan op de verjaardag van de Sint. En de grootste feestvierder was Aldobert de koning. En ook de prinsjes en prinsesjes kregen voortaan Sinterklaascadeautjes.